

Historiek van het domein Cabour tijdens Wereldoorlog 1

Op 25 april 1915 richtte het Belgische leger, in het domein Cabour een veldhospitaal in.

De leiding over deze formatie lag bij de regimentsarts P. Derache.

Het geheel werd opgebouwd rondom het jachtpaviljoen (kasteel afgebroken in 1969) en bestond uit 22 houten barakken, die elk plaats boden aan 24 bedden.

Het Belgische leger werd door de Geallieerden beschouwd als het armere broertje dat alle steun kon gebruiken. Daardoor kon men de medische uitrusting van dit veldhospitaal vervolledigen aan de hand van giften. De belangrijkste van deze giften bestond uit een complete zaal voor radiografisch onderzoek, aan de instelling geschonken door Madame Curie.

In tegenstelling tot het hospitaal l' Océan in De Panne was er hier geen sprake van een gestage uitbreiding van bedden capaciteit en een toename van functies, de leiding van dit hospitaal beperkte zich strikt tot de chirurgische opdracht. In twee jaar tijd werden er 3.500 gewonden geopereerd in het veldhospitaal Cabour. Het lager medische personeel van deze instelling bestond voor het grootste deel uit gediplomeerde Belgische verpleegsters die hun opleiding hadden gekregen in het, door het Rode Kruis opgerichte, King Albert's Hospital waaraan een verpleegstersschool verbonden was. Deze werden dan nog aangevuld met brancardiers, gerekruteerd uit de rangen van de voor de velddienst ongeschikt bevonden militairen.

Minderbroeder Hilarion Thans die in zijn boek "Mijn Oorlog" het leven in het veldhospitaal Cabour beschrijft was dergelijk brancardier. Deze methode om manschappen die ongeschikt waren voor de actieve frontdienst alsnog te recupereren, werd in het Belgische leger veelvuldig toegepast.

Doordat de Britten in april 1917 de sector Nieuwpoort van de Belgische troepen overnamen, werd het front in handen van de Belgen meer naar het zuiden verlegd. Dit had ondermeer tot gevolg dat de chirurgische afdeling onder leiding van Derache naar Beveren-aan-de-IJzer verhuisde waar ze dicht bij het front lag. De sectie die achterbleef in Adinkerke, vormde men om tot een algemeen hospitaal dat in de administratie opgenomen werd onder de naam: Cabour Médical. Het geheel kwam onder leiding van professor-dokter Nolf te staan. De formatie deed nog bijna uitsluitend dienst als centrum voor de opvang en verzorging van zieke soldaten en slachtoffers van gasaanvallen.

Vanaf het moment dat de Spaanse Griep de kop opstak in de Belgische rangen zou het veldhospitaal onschatbare diensten bewijzen. Op 27 april 1918 kwamen de eerste gevallen binnen en daarna nam hun aantal gestaag toe tot het een kritiek punt bereikte in de maanden van het eindoffensief. Ondanks het besmettingsgevaar, verzorgde het medische personeel van deze formatie in totaal 1.200 zieken die de symptomen van deze aandoening vertoonden. Ondanks de goede zorgen van dokter Nolf en zijn team zouden er 263 overlijden. Dit hoge percentage van 22% sterfgevallen stak vrij ver boven het gemiddelde percentage voor deze ziekte van 6% uit. Mélis neemt het echter op voor de medici van deze instelling als hij schrijft: " Dit hoge percentage is te wijten aan het feit dat de Divisieartsen de opdracht gekregen hadden om enkel de patiënten met verwikkelingen naar Cabour door te sturen.

Na het ontdekken van een omvangrijke waterlaag onder de duinen van het domein Cabour werd er door Belgische en Engelse troepen een beperkte waterwinning aangelegd. Deze waterwinning diende om het veldhospitaal, de troepen en het Belgisch hoofdkwartier te Houtem te bevoorraden. Hieruit ontstond in 1924 de I.W.V.A.